

ja mõni tüf suitsetud sea; ja lambaliha kaasa võeti; aga kalli uffe murdmine äratas pererahwa unest, kus rõõw-
lid põgenema läksid. Kül oli teisel pääwal igalt poolt rahwas wäljas, warga jälgi tagaajamas, siiski ei saadud üleannetumatest kedagi finni, ega leitud nende pa-
ku-urgast. Jüri naene oli hommiku aida uffe eest ühe werise kirju kinda maast leidnud, mis nii palju näis tun-
nistama, et Konglamäe mõrtsukas nende aidakiskjate hulgas wõis olla. Warastud hobused ja muu wara olid kui maa olla sulanud, et neist midagi pikemalt näha ega kuulda ei saadud. Selle kurwa õõga jätame natuke Jüri warastuse kahju kaebama maha ja lähme senni lähidelt teiste priimeeste lugu vaatama.

„Endine Konglamäe toa Jaakub oli, kuda juba ni-
metasin, Urwaks junkru isandaks, tema kaks poega Tal-
linnas koolis ja wanem tütar Wihteri mõisas „mamse-
lits,“ kes enam maasikalest teiste nähes näpuga suhu ei pistnud, waid nõõpnõela ehk sulawarda otsas. Jun-
kru tütrest ja mõisas kaswand inimese loomast on Saks kohe walmis ja arwab ka palju suitsu toas kaswanud, kui teist sulgi natuke selga sai, ehk oma kallist maa-keelt wõera sõnadega hakas raiskama, ennast kohe Saksaks ja teistest tüki tõrgemaks. Ehk kül mõisaherra esimes-
tel aastatel Jaakubi teenistusega wäga rahul oli ja kusti poolt süüd ei leidnud, siiski pani mõisa rahwas aega mööda mõnekorra tähele, kes ifa walitseja peale kõige terasemalt waatawad, et junkru isanda filmad õhtu wasta enamist kirjud ja keele paelad kanged olid; mis

ehk talwe aeal ka külmaft wõis tulla. Se lugu sündis aega mööda ifa sagedamast, enamist siis, kui Saksad kodunt olid läinud. Jaani- ja paastu-kuul, kus her-
ra kaks ja kolm nädalat järjestiku Tallinnas aset pi-
das, ja walitsus Jaakubi hoolets üksi oli, leiti junkur enamist igapäärw määritud ja purjes. Kui Saksad koeu tulid, ulatas selle juhtund wõeraliku asja jut ka nende kõrwu, aga herra ei usaldanud mite kohe tühja rahwa lori peale, waid arwas seda kadetses, sest et rahwas kõik, üks enam, teine wäham, Jaakubit waljuse pärast wihkasid. Jut läks aega mööda ifa laiemaks ja tõusis juba mõnelt poolt ülesse, mispärast herra wiimaks sala-
mahti nõnuks wõtis, lugu pikemalt ise läbikatsuda, ise-
ärans, kui mõnda lonkamist mõisa tallitustes, ja eksti-
tusi aida- ja keldri- wäljaandmise raamatutes oli leid-
nud. Saksad läksid wõetud wiisil Tartu- maale enne jõulupühi wõersiks, kus praua wanemad ja sugulased elasid, ja kust reisi teelt naad ial enne tagasi ei tulnud, kui nädal ehk rohkem pärast kolmekuninga pääwa. Mis wiga seal junkrul pühasti pidada ja rahwast walitseda, kus mõisa wanemid kodu ei olnud, waid tema herra asemel otsast otsani kõik asjad üksi toimetas. Et sel aeal mehel enam muret ja selget aru tarwis läks kui muidu, unustas Jaakub juba enamist esimesel pääwal, ja elas oma kurja himu järele. Kuda mitme joobnud mehega lugu, kes muidu lepilikud, aga wäsiind pääl wäga tigidad ja riidlikud näitawad, nõnda ka meie junkru isand Jaakub, kes prilliis jumil alat! sõimas, wandus, kätatset ja igaskohas tühjust tuulest tüli ois.